

KÁNYÁDI SÁNDOR

PORTYA UTÁN

álltam sokáig az elágazásnál
szédítő utak már-már nem is
földiek csábitottak

s jó volt fölszállnom is
égi magasból látnom
azt a tenyérnyi helyet
ahol toronyiránt kell
tovább vernem az ösvényt

NEVÜKÖN KELLENE

nevükön kellene szólítani mind
s megrajzolni a kezüket legalább
ahogyan pohárra fejsze- s villanyélre
markolódnak az ujjak életét a hosszú
hallgatásokat a déli-harangszóval
felezett arany és kék napokat kellene

és kiverni a búzát-összefekvő
léhűtő hejehuját karóval verni
ki a határból is hogy csendes
örömben telhessen a délután s méltón
ereszkedhess alá alkonyok-alkonya
emberi-szomorúság

KODÁLY

be már örökre
nem borulhat

lendül a karja nyílik
sugarasra az ég és

hozza már a galamb
hozza az olajágot

boldog akinek térdén
egy nemzet lovagolhat